

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/332/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6613215632
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2017:6613215632.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Janky Boroškovej, v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, zastúpený advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, Bratislava, Pajštúnska 5, proti žalovanej S. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom X., V. F. XXXX/XX, štátny občan SR, (do 30.06.2016 zastúpená opatrovníkom Gabrielom Erdélyim, pracovníkom Okresného súdu Lučenec), o zaplatenie 249,12 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Lučenec, č. k. 7C/78/2014-71 zo dňa 31. 10. 2014, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanej nepriznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu a žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia okresný súd uviedol, že z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalovaná uzatvorila s právnym predchodcom žalobcu zmluvu o splátkovom úvere uzatvorenú podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. (ďalej v texte len „ObZ“). Súd prvej inštancie v rámci prieskumu spotrebiteľského práva zistil, že zmluva obsahovala podstatné náležitosti podľa § 4 ods. 2 zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (účinný ku dňu podpísania predmetnej zmluvy). Nakoľko si žalovaná neplnila svoje povinnosti z úverovej zmluvy riadne a včas, vznikol jej voči právnemu predchodcovi žalobcu dlh. Žalobca v pokuse o zmier uviedol, že právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 20.4.2011, túto tvrdenú skutočnosť však okresný súd považoval za nepreukázanú a za nedôveryhodnú, keďže právny predchodca mal žalobcovi postúpiť pohľadávku voči žalovanej už dňa 10.12.2009 Zmluvou o postúpení pohľadávok. Predpokladom postúpenia pohľadávky podľa § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. je skutočnosť, že postupca - banka písomne vyzve dlžníka, ktorý je v omeškaní nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní, na plnenie. Nakoľko žalobca nepreukázal, že by došlo k takejto výzve, mal súd prvej inštancie zato, že takéto postúpenie záväzku žalovanej je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nie je aktívne legitimovaný voči žalovanej.

3. O trovách konania okresný súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len „OSP“). Žalobca nemal v spore procesný úspech a žalovanej zas žiadne (účelne vynaložené) náklady konania nevznikli.

4. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

5. Proti rozsudku podal v súlade s § 204 zák. č.99/1963 Zb. účinného do 30. 06. 2016 (ďalej len OSP) odvolanie žalobca v zákonnej lehote. Žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 221 OSP), alebo aby rozsudok zmenil (§ 220 OSP) tak, že návrhu na začatie konania vyhovie v plnom rozsahu a zároveň si uplatnil voči žalovanej trovy konania a právneho zastúpenia v prvoinštančnom a odvolacom konaní. Namietal, že súd vec neprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový stav.

6. Žalobca má za to, že výkladom ustanovení VOP možno dospieť k záveru, že postupca a následne (postúpením pohľadávky) žalobca boli oprávnení, nie však povinní predčasne ukončiť záväzkovo-právny vzťah. Na žalobcu prešli zmluvou o postúpení pohľadávok aj všetky práva súvisiace s danou pohľadávkou. Okrem toho postúpením pohľadávky sa stal sám žalobca veriteľom pohľadávky, pričom základným právom veriteľa je v zmysle § 488 Občianskeho zákonníka právo na plnenie od dlžníka záväzkového vzťahu. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru predstavuje právo veriteľa požadovať splatenie svojej pohľadávky. Preto žalobca nevidí dôvod, aby k ukončeniu zmluvy došlo najneskôr ku dňu postúpenia pohľadávky a na žalobcu neprešlo právo na ukončenie zmluvy, pričom v danom prípade došlo k ukončeniu zmluvy ku dňu konečnej splatnosti úveru.

7. Žalobca zastáva názor, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s aktívnou legitimáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky. Účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek z bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušeniu bankového tajomstva. Aj podľa dôvodovej správy bolo hlavným účelom predmetného ustanovenia prelomenie bankového tajomstva a nie obmedzenie možnosti postúpiť pohľadávkou. Zo zákona nevyplýva, že by podmienky uvedené v predmetnom ustanovení podmieňovali platnosť právneho úkonu postúpenia pohľadávky.

8. Žalobca v odvolaní poukázal na skutočnosť, že oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanej, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitimáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Na podporu svojich argumentov poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z 29.05.2015, sp. zn. 8Co/163/2015, rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 24.04.2014, sp. zn. 19C/34/2012, rozsudok NS SR zo dňa 11.06.2003, sp. zn. 4Obo 210/01, uznesenie Krajského súdu v Nitre zo dňa 27.06.2014, sp. zn. 9Co/133/2013.

9. Žalovaná sa k odvolaniu nevyjadřila.

10. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací preskúmal napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa ustanovenia § 379 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len „CSP“) a § 380 CSP, prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok je potrebné ako vecne správne potvrdiť podľa § 387 ods. 1 CSP.

11. Z dôvodu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

12. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že okresný súd vo veci správne rozhodol, vychádzal zo správne zisteného skutkového stavu, ktorý má oporu vo vykonaných dôkazoch.

13. V konaní bolo nesporné, že nárok žalobca uplatnil zo spotrebiteľskej zmluvy.

14. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na nedostatku vecnej aktívnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal splnenie podmienok pre postúpenie pohľadávky z jeho právneho predchodcu na žalobcu na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 10.12.2009, a to v nadväznosti na ust. § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka v spojení s § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách.

15. Žalobca takýto záver v odvolaní namieta, nesúhlasí s výkladom ust. § 92 ods. 8 zák. č. 483/2001 Z.z. o bankách, súdom prvej inštancie, pričom je toho názoru, že uvedené ustanovenie nemôže byť spájané s aktívnou legitímáciou žalobcu ako postupníka pohľadávky, ako ani platnosťou samotného právneho úkonu postúpenia pohľadávky, oznámenie o postúpení pohľadávky postupcom žalovanej spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti žalovanej, ktoré bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky a súd má povinnosť z tohto oznámenia vychádzať.

16. Odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že v súvislosti so vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách a táto právna úprava má základ v smernici Rady 93/13/EHS z 05. 04. 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Problematika ochrany spotrebiteľa je inštitút, ktorý treba vnímať komplexne a ktorý sa dotýka viacerých typov zmlúv. Európska únia venuje ochrane spotrebiteľa mimoriadnu pozornosť. Vychádzajúc z európskej legislatívy aj zmluvy uzatvorené podľa iných zákonov ako Občianskeho zákonníka možno tiež považovať za spotrebiteľské napriek tomu, že ich zákon priamo ako spotrebiteľské neoznačuje.

17. Podľa § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, orgán rozhodujúci o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Uvedené ustanovenie § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa bolo zavedené zákonom č. 102/2014 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. S účinnosťou od 01. 05. 2015 došlo ním k prehĺbeniu inštitútu ochrany spotrebiteľa. V dôvodovej správe k uvedenému zákonu je uvedené: „S ohľadom na potreby aplikačnej praxe sa jednoznačne ustanovuje povinnosť ex officio postupu orgánov dozoru a orgánov posudzujúcich nároky zo spotrebiteľskej zmluvy skúmať a vyhodnocovať prekážky uplatnenia práva predávajúceho voči spotrebiteľovi“. K aplikácii uvedeného ustanovenia sa vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozsudku sp. zn. 3MCdo 14/2014 zo dňa 21. 01. 2015,

18. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existencie tvrdeného práva na strane žalobcu alebo pasívnej existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Odvolací súd súhlasí s názorom okresného súdu, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie písomnej výzvy banky žalovanej v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Nesplnením tejto rozhodujúcej skutočnosti nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky a ani nemohlo dôjsť k naplneniu ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

19. V zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových

vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

20. Povinnosťou banky (právneho predchodcu žalobcu) pred postúpením pohľadávky bez súhlasu dlžníka bolo písomne vyzvať dlžníka na splatenie peňažného záväzku. Pre platné postúpenie bolo potrebné doručenie takejto výzvy žalovanej, omeškanie žalovanej napriek výzve dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a to ako zákonného predpokladu pre platné postúpenie pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

21. Okresný súd ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách správne aplikoval a vyložil. Postupník, ktorému banka pohľadávku postúpila bez súhlasu dlžníka, je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so zaplatením svojho záväzku dlhšie ako 90 dní. Nesplnenie týchto skutočností má za následok neplatnosť postúpenia a nedostatok aktívnej legitímácie postupníka. Doručenie písomnej výzvy banky dlžníkovi je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Odvolací súd v zhode s názorom súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade pohľadávky banky (ako to bolo aj v tomto prípade) možno v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách postúpiť pohľadávku za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy banky na plnenie, napriek ktorej je klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky a musia byť splnené už v čase postúpenia pohľadávky. Tieto podmienky postúpenia stanovuje priamo Zákon o bankách, a aj keby boli zákonodarcom stanovené za účelom ochrany bankového tajomstva, ide o zákonné podmienky postúpenia pohľadávky, pri porušení ktorých právny úkon postúpenia pohľadávky porušuje zákon, a je preto podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný. V danej veci žalobca v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie podmienok § 92 ods. 8 Zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky (nebolo preukázané, že sporiteľňa písomne vyzvala žalovanú na plnenie, výzvu doručila žalovanej a žalovaná bola napriek tejto písomnej výzve s plnením nepretržite, dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní, a preto možno súhlasiť so záverom súdu prvej inštancie, že Zmluva o postúpení pohľadávky, ktorou mal žalobca pohľadávku proti žalovanej nadobudnúť, je pre rozpor so zákonom neplatná a žalobca tak nemá aktívnu vecnú legitímáciu na vymáhanie žalovanej pohľadávky. Ani zo samotných tvrdení žalobcu nevyplýva splnenie predpokladov pre platné postúpenie pohľadávky v súlade s § 92 ods. 8 Zákona o bankách, t.j., že až po splnení predpokladov pre postúpenie následne banka postúpila pohľadávku na žalobcu. Odvolací súd poukazuje na to, že žalobca bol riadne poučený v súlade s § 120 ods. 1, 4 OSP.

22. Odvolací súd zastáva názor, že pokiaľ ide o stanovenie podmienok pre postúpenie pohľadávok banky alebo pobočky zahraničnej banky na tretiu osobu v ustanovení § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, ustanovenie je vo vzťahu k ustanoveniu § 524 Občianskeho zákonníka upravujúceho postúpenie pohľadávky právnu normou *lex specialis*, ktorá sa uplatní prednostne a že dodržanie zákonných podmienok stanovených v § 92 ods. 8 pre postúpenie pohľadávky banky alebo pobočky zahraničnej banky v prípade, ak banka alebo pobočka zahraničnej banky nedisponuje súhlasom klienta s postúpením pohľadávky, ktorú má voči klientovi je predpokladom platného postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej pobočky na tretiu osobu.

23. Žalobca v odvolaní namietal, že ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno spájať s jeho aktívnou legitímáciou ako postupníka pohľadávky. Podľa názoru žalobcu hovorí citované ustanovenie o úprave výnimiek z bankového tajomstva a nie o platnosti postúpenia pohľadávky. Svoj názor žalobca podložil článkom doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. s názvom Postúpenie pohľadávok z pohľadu ochrany citlivých údajov, bankového tajomstva, povinnosti mlčanlivosti a ochrany spotrebiteľa. Autor v podstate zastáva názor, že síce neboli dodržané podmienky v predmetnom ustanovení (bolo porušené bankové tajomstvo), ale banka (právny predchodca žalobcu) ani žalobca za to nenesú žiadne následky. Banka teda na žalobcu postúpi pohľadávku platne. Takýto výklad však súd nepovažuje za správny. Ak by sa prijala takáto argumentácia, banka ako inštitúcia prísne regulovaná štátom prostredníctvom Národnej banky Slovenska, ktorá vykonáva svoju činnosť na základe bankového povolenia by mohla neobmedzene postúpiť pohľadávku z bankového úveru nebankovej inštitúcii, ktorá nie je nositeľom takého bankového povolenia. Takýto výklad ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je neprípustný a nesprávny, pretože obchádza zákon. Pokiaľ žalobca v závere odvolania poukazuje na ustálenú judikatúru súdov, a to na konkrétny obsah rozhodnutí súdov, odvolací súd udáva, že právne posúdenie

v týchto veciach nevychádzalo z toho, že neboli splnené podmienok pre postúpenie pohľadávok banky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z., tak ako v tomto konkrétnom spore.

24. Pokiaľ odvolateľ poukazoval na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 210/01, týkajúce sa vzťahov postupníka a dlžníka pri postúpení pohľadávky, kde dochádza k založeniu aktívnej legitímácie postupníka, a to oznámením postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky odvolací súd udáva, že v konaní žalobca takýto dôkaz nepredložil (pokiaľ v odvolaní odvolateľ uvádza, že oznámenie postupcu žalovanej o postúpení pohľadávky spolu s podacím hárkom preukazuje odoslanie tejto písomnosti, nekorešponduje to s obsahom spisu), správne potom súd prvej inštancie skúmal aktívnu legitímáciu žalobcu. Odvolací súd udáva, že neexistuje žiadny právny dôvod, ktorý by umožňoval stanoviť výnimku zo základných princípov týkajúcich sa absolútnej neplatnosti právneho úkonu v prípade postupovania pohľadávok na tretie osoby. Aj zmluva o postúpení pohľadávky, ako každý iný právny úkon musí vyhovovať všetkým zákonným podmienkam platnosti. Treba uviesť, že česká judikatúra, kde právna úprava o postúpení pohľadávky je totožná s právnou úpravou platnou na území Slovenskej republiky zaujala stanovisko a konštatovala, že predpokladom právnej účinnosti postúpenia pohľadávky je oznámenie tohto postúpenia dlžníkovi podľa § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Dlžník je až od tohto okamihu povinný plniť postupníkovi, ako svojmu veriteľovi s tým, že pokiaľ mu postúpenie pohľadávky oznámi samotný pôvodný veriteľ - postupca, nemá povinnosť nič preukazovať a dlžník je povinný postupníkovi bez ohľadu na to, či je zmluva o postúpení pohľadávok platná plniť, takýmto plnením záväzkov dlžníka zaniká. Od tejto situácie, však je nutné odlišovať stav, ako v posudzovanej veci, kedy k splneniu záväzku voči avizovanému postupníkovi nedôjde a jeho zaplatenie sa stane predmetom súdneho sporu, v takomto prípade je potom nutné v rámci skúmania aktívnej legitímácie na vymáhanie pohľadávky riešiť aj otázku platnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, kedy v dôsledku jej neplatnosti k zmene v osobe veriteľa nemôže dôjsť. Len platná zmluva o postúpení pohľadávok totiž môže mať za následok zmenu v osobe veriteľa, keď veriteľ (postupník) nadobúda nie len postupovanú pohľadávku, ale spolu s ňou tiež aktívnu vecnú legitímáciu k jej uplatneniu (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 21.5.2003, č.k. 32Odo 293/2002 - uverejnený v zbierke rozhodnutí a stanovísk NS ČR pod č. 16/2004).

25. Pre úplnosť odvolací súd udáva, že je potrebné odlišiť od situácie v tomto konaní, procesné rozhodovanie, keď súd nemá v rámci procesného rozhodovania o zmene účastníka v priebehu konania hodnotiť právne úkony na základe ktorých došlo k tvrdenému prechodu práv z hľadiska ich platnosti, a to preto, lebo by išlo o posúdenie naplnenia predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy a teda o riešenie predbežnej otázky dôležitej pre rozhodnutie vo veci samej (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. 12. 2011, sp. zn. 6 Cdo 42/2011). Pre samotné rozhodnutie vo veci samej je však potrebné vyriešiť aj otázku aktívnej legitímácie, naplnenie predpokladov právneho nástupníctva z pohľadu hmotnoprávnej úpravy.

26. Z uvedených dôvodov okresný súd správne vyhodnotil skutkové okolnosti prípadu, keď rozhodol tak, že návrh žalobcu zamietol.

27. Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania rozhodnutie okresného súdu potvrdil a to aj v závislom výroku o náhrade trov konania, keď súd rozhodol vo vzťahu k žalovanému, tak že nemá právo na náhradu trov konania (§ 142 ods.1OSP).

28. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná a preto by jej vzniklo proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania. Žalovanej však v odvolacom konaní nevznikli žiadne trov, preto odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

29. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).